

Yurda sahiblik hissi ilə...

Haqverdi kişi ailəsinin sonbeşiyinə Sahib adını min arzu-kamla vermişdi. Düşünmüşdü ki, digər övladları pərvazlanıb ev-eşik yiyəsi olandan sonra ata ocağına yurdçu kimi kiçik oğlu sahiblik edəcək. Yəqin heç düşünməmişdi ki, oğlunun qəlbində daha böyük və müqəddəs bir hiss - vətəninə, torpağına sahiblik hissi kök atacaq. Məqamı gələndə - yurda yağı basqın edəndə isə bu hisslə döyüşə atılacaq, onu qarşıda ölüm gözlədiyini bil-bilə geriye dönməyəcək...

Sahib özündən yaşca böyük olan üç bacısı və üç qardaşı kimi Bakının Binəqədi rayonundakı 115 nömrəli orta məktəbdə oxuyurdu. Amma hər yay atasından xahiş edirdi ki, onu Tovuz, Ağdam kəndinə göndərsin. Ailə Bakıda yaşasa da, yaxın qohumlarının evləri orada idi. Sahib bu kəndi çox sevirdi.

Ağdam sərhəd kəndi olduğundan buraya ermənilər tez-tez gəlirdi. Xüsusilə yay vaxtı bağ-bostanın tör-töküntülərini yığıb aparardılar. Bizimkilərə "dost, qardaş, kirvə" desələr də, balaca Sahib onların sifətindəki yaltaqlıq və riyakarlığı aydın görərdi...

Sahib Hüseynov orta təhsilini başa çatdırdandan sonra Bakıdakı 25 nömrəli texniki-peşə məktəbində oxudu. Təmirçi-çilingər peşəsinə yiyələndi. 1989-cu ildə onu keçmiş sovet ordusu sıralarına xidmətə çağırtdılar. İki il Pol-

şada xidmət etdikdən sonra Bakıya qayıtdı.

...1991-ci ilin sonu idi. Atası əsgəri xidmətini başa çatdırıb evə dönmüş Sahib üçün münasib iş yeri axtarırdı. O isə yenidən əsgər olmaq qərarına gəlmişdi. Bu dəfə öz yurdunun əsgəri olmaq, doğma Azərbaycanını müdafiə etmək istəyirdi. Anası Pərizal xanım oğlunun fikrini biləndə çox narahat oldu. Axı ananın gözləri yollardan təzəcə yığılmışdı.

- Narahat olma, ana, - dedi - uzağa getməyəcəyəm. Xahiş etmişəm ki, mənə Tovuzu göndərsinlər, öz kəndimizə...

1992-ci ilin fevralında Sahib könüllü olaraq ata-baba yurdunun imdadına tələsdi. Çətin vaxtlar idi. Düşmən dağların qoyununa sığınmış bu kəndə, onunun əkin-biçinlə, heyvandarlıqla, quşçuluqla məşğul olan dinc sakinlərinə rahatlıq vermirdi. Məqsəd insanları bu gözəl məkandan pəren-

pərən salmaq idi, amma onlarla bacara bilmirdi. Kənd vuruşur, şəhid verir, cavanlar canından-qanından keçir, camaat mərdliklə dözüb dayanırdı.

Sahib Ağdam kəndinə bax, belə bir dövrdə gəlmişdi. Kəndi qoruyan igidlərlə birlikdə dağlara çəkilmışdi. Komandirlərinin tapşırıqlarını həmişə ləyaqətlə yerinə yetirirdi. Neçə dəfə düşmənlə göz-gözə dayanmış, qeyrətlə döyüşmüşdü.

Atəşkəs elan olunanda Sahib artıq iki ildən çox idi ki, doğma torpağın müdafiəsində dayanmışdı. Yenə də dağlarda idi. Demə, qarşıda onu bir zirvə gözləyirmiş - şəhidlik zirvəsi. Sahib bu ali məqama elə zirvədə, kəndi əhatə edən dağlardan birinin - Qaraqayanın başında çatdı.

1994-cü il iyulun 14-də komandiri Sahibin ad günü olduğunu eşidib onu yaxınlıqda yaşayan əmisi Teymurgilə göndərir. Bu icazə ona, əlbəttə ki, mərd döyüşçü olduğu üçün verilir.

Yolda atəş səsleri eşidən Sahib ayaq saxlayır. Ürəyində "namərdlər atəşkəsi pozdular" deyir və dərhal geriye qayıdır, döyüşə atılır... və bu onun son döyüşü olur.

Prezident İlham Əliyevin 24 iyun 2010-cu il tarixli sərəncamı ilə Sahib Hüseynov "Hərbi xidmətlərə görə" medalına layiq görülüb. Bu faktın özü də göstərir ki, dövlətimiz şəhidləri unutmur, illər keçsə də, onların hər birinin xatirəsi xalqımız üçün əziz olaraq qalır.

Ağdam kəndinin camaatının da Sahib haqqında sözsöhbəti tükənmək bilmir. Burada böyükdən-kiçiyə hamı onun yağı ilə necə vuruşduğunu, xüsusilə son döyüşünü təfəsilatı ilə bilir. Bu günlərdə onlar Sahibin Şəhidlər Xiyabanıdakı (bəli, bu balaca kəndin bağına köz basan öz Şəhidlər Xiyabanı var) məzarının üstünə gül-çiçək və bəzəkli nonça götürüblər. Anadan olmasının 45, şəhidliyinin isə 22 ilinin tamam olduğunu da yaddan çıxarmayıblar...